

על קברה של רבקה ליס

„גדול העושה מאהבה
יותר מן העושה מיראה“.

אחת הוותיקות נסתלקה וזכרונות ורשמים עולים מאליהם. אחרי כל פגישה עמה בדגניה עצמה, ליד הפרוזת והעגלות או באחד הכינוסים, היתה צפה שוב ושוב השאלה — מהו סוד ההתמדה של אשה זו במשיכת העול הזה? זכורה עמי. התקופת כשהעובדים בענף זה ראו מעין „שליחות“ בתפקידם הפרוזאי והקשה. גילו יחסי חיבה לכל פרה ולכל עגלה, עשו לילות כימים כשפרה קשתה בלדתה או כשחלתה אחת ה„עליות“, ונדמה היה שהנה הולך וקם דור של בוקרים „היודעים נפש בהמתם“ ומזכנים להתמיד בתפקידם עד סוף ימיהם.

במשך השנים חלו תמורות; ותיקים אחדים נסתלקו, אחרים — לא עמד בהם הכוח והרצון לשאת בעול הזה; חדלו לרעות את בקרם ויצאו לעבודה או לרעות בשדות אחרים, וזה לנו שנים לא מעטות שהננו שומעים על „משבר“ פה ו„משבר“ שם בצוות העובדים בענף הבקר. שומעים על הטלת חובה או „גיוס“ מטעם הנהלת משק זה או אחר לעבודה בענף, שכה נתרבו המואסים בו. ולמה זה התמידה בו שנים כה רבות רבקה? העבודה ודאי שלא היתה קלה עליה, כי הרי לא נתברכה בגוף חסון ולא היתה אמונה על מלאכה זו מימי נעוריה — ובינתיים היתה לאם ואף זכתה בתואר סבתה, והיא ממשיכה וממשיכה לטפל בפרותיה ועגלותיה ללא לאות! לא נודמן לי לשוחח שיחות ארוכות עם רבקה, ובפגישותינו המעטות והחטופות החלפנו אך דברים מעטים בעניני מקצוע, אולם כשרציתי לעמוד על פשר דבקותה בענף אמרתי לעצמי: „הנה לפניך האשה העבריה „העושה מאהבה“, ומכאן העקשנות וההתמדה על אף הכל ולמרות הכל“. מכאן היא שאבה את המרץ והכוח לעמוד בכל התלאות, שמרובות הן על השמחות, אשר זוכה בהן הבוקר המתמיד.

יהי זכרה ברוך!

י. ב.